

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra FÆDRENE ÆDE DRUER

Citation: Wied, Gustav: "Fædrene æde Druer. 1968", i Wied, Gustav: *Fædrene æde Druer. 1968*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 199.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied11val-shoot-idm140398128663008/facsimile.pdf> (tilgået 24. maj 2024)

Anvendt udgave: Fædrene æde Druer. 1968

Og saa tav de alle en Stund og stirrede efter Lig-Johanne. Stemningen var blevet saa underlig mat.

Fru Thoras Tommelfingre var atter begyndt at snurre:

— Den Nils, den Nils . . . ! sukkede hun — Hvor er Jorden dog fuld af sørgelige Ting!

— Saa, nu skal Mor til at *tænke* igen! vrissede gamle Seemann og sugede løs paa Piben, saa den skrattede.

Det var fra først af de andre Koner i Familiehuset, Spat-Marie og Maren Ørenvist, der havde sat i Johanne, at hun absolut burde forlange Halvdelen af de Penge udbetaalt, som hendes Mand i sin Tid havde faaet af Nils Uldahl for at gifte sig med hende.

De paastod, at hendes Ære ligefrem krævede det.

Og det var lidt efter lidt lykkedes dem at hidse hende i den Grad op, at hun og Pin'de-Jens endogsaa et Par Gange havde lagt Haand paa hinanden den Sag angaaende.

Men endnu laa Jens da med de femhundrede Kroner i Behold. Og han agtede at forsvare dem til sin sidste Blodsdræbe, sagde han. For var der noget i Verden, der tilhørte ham med Ret og Retfærdighed, saa var det vel Pin'de nok de dyre Skillinger, han havde erhvervet ved at lade sig smede sammen med det Stykke Svinerug af et Fruentimmer!

Sagen var nemlig den, at Jens paa sine gamle Dage, da Maven ikke kunde taale mere, var blevet fanatisk Afholdsmand. Han saa' ikke den Vej længere, en Snaps stod. Hvad han kunde have drukket og horet bort i sin Ungdom, Gudbevares, det blev en Sag mellem ham og Vorherre. Nu taalte han ikke *Lugten* engang hverken af Spiritus eller Fruentimmer. Man blev da vel ældre for at forbedre sig!

Anderledes med Johanne. Alt som Aarene gik, drak hun tættere og tættere og holdt til med Sognets værste Didriker. Og *var* hun ædru en Dag, blev hun syg og laa hen med Opkastninger. Selv Spat-Marie tog Forargelse af hendes Levned og slog Kors for sig og Alexandra, naar hun hørte Johanne lamentere med sine Mandfolk ved Siden af.

Marie havde endogsaa engang sendt sin Mand ind for at

paatale Spektaklet. Men da han forblev derinde, Snøbelen, og deltog i Opstandelsen, var hun en halv Times tid efter, da alt var blevet saa mærkelig roligt, selv listet hen foran et af Vinduerne for at sondere Valpladsen gennem et Hul, hun kendte i Forhængsstykket.

Og det Syn, der da havde aabenbaret sig for hende, skulde hun aldrig forgjette, om hun saa blev halvfems:

Gæsterne var borte og hendes egen Hertug med dem. Men midt paa Gulvet laa Lig-Johanne splitternøgen med en tømt Brændevinsflaske mellem Knæene. *Prop var der ikke i Flasken, den var sat i hende . . . „saa sandt der er en Gud til!“* Og henne i et Hjørne af Stuen sad lille Juliane paa en Skammel og sov . . .

Marie havde øjeblikkelig hentet Maren Ørentvist og en tre-fire andre Koner fra Nabolaget, at de kunde fryde sig ved Synet. Og efter at de tilsammen en Stund havde priset Gud Herren og lovtakket ham, at de ikke var som *dette* Kar, gik de ind og puttede Johanne i Seng og tog Juliane med sig . . . „For En har jo da kristelige Fornimmelser!“

Hvorpaa Spat-Marie skyndsomst var fløjet hen paa Gaarden for at være Nummer ét til at berette Jens Pinedød Baduljen . . .

Men Jens havde gudhengivent svaret:

— Hva' Satan rager det mig!

Han skikkede punktlig hver Lørdag Aften Halvdelen af sin Ugeløn hen til Konen og Barnet, saa ingen skulde komme her og spille Polka for ham i den Anledning!

— — —
Men som Tiden gik, og Lig-Johanne ganske blev udygtig til regelmæssigt Arbejde, sad Tanken om Mandens femhundrede urørte Kroner sig dybere og dybere ind i hende. Hun blev besat af disse Penge. Hun drømte om dem om Natten og snusede rundt efter dem om Dagen. Hun *vilde* have fat i dem og *maatte* have fat i dem! Hvortil hun egentlig vilde bruge dem, stod hende ikke klart. Maaske til at drikke sig lige luket ned i Helvede for, da der dog alligevel ikke mere fandtes nogen Glæde for hende paa Jorden. Og maaske foresvævede der hende ogsaa i hendes omtagede Tilstand noget som et fjernt Haab om, at Pen-